Р Е Ш Е Н И Е
№ 43700

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 55 състав,** в публично заседание на 27.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9403** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от „Гео-Мар 03“ ЕООД- [населено място], представлявано от управителя М. Р. срещу Ревизионен акт №Р-22221924007032-091-001/18.08.2025г., издаден от П. Т. П. – началник на сектор „Ревизии“, орган, възложил ревизията, и И. В. А. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 745/01.06.2026г. на Директора на ОДОП-С.. С РА на дружеството са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди м. 04.2023 г. и м. 06.2023 г. в общ размер на 179 000,00 лв./ 91 521,25 евро главница, ведно с лихви за забава в общ размер на 58 827,69 лв. /30 078,12 евро. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения РА, като издаден в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения. Твърди, че ревизиращите органи не са спазили изискването за форма и мотиви по чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК, нарушили са принципите на законност и обективност по чл. 2 и чл. 3 ДОПК и са прехвърлили неоправдано доказателствената тежест върху ревизирания субект. Излагат се съображения, че действията и едностранното поведение на трето за производството лице – доставчика „Марад 76“ ООД, не могат да бъдат основание за отказ или корекция на ползвания данъчен кредит, а в тежест на органа по приходите е да установи дали получателят е знаел за издадените кредитни известия. Жалбоподателят се позовава на практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС) относно принципите на данъчен неутралитет, правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания на добросъвестния получател, като твърди, че правото на приспадане не следва да се отказва при липса на доказана данъчна измама. Оспорват се и

начислените лихви. По съображения, изложени в жалбата моли да бъде отменен като незаконосъобразен и необоснован обжалвания РА.
В съдебно заседание и по съществото на спора, жалбоподателят чрез процесуалния си представител адвокат Т. поддържа жалбата на изложените в нея подробни съображения. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски.
Ответната страна Директорът на Дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.
Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:
Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221924007032-020-001 от 31.12.2024 г., издадена от П. Т. П., заемаща длъжността началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., оправомощена със Заповед № РД-01-404 от 27.05.2024 г. на и.д. директора на ТД на НАП – С. на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Със ЗВР е възложено извършването на данъчна ревизия на „Гео-Мар 03“ ЕООД за задължения по ЗДДС за периода от 01.04.2023 г. до 30.06.2023 г., като са определени ревизиращите органи и срокът на ревизията. Срокът за провеждане на производството е продължен със Заповеди за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) № Р-22221924007032-020-002 от 27.03.2025 г. и № Р-22221924007032-020-003 от 29.04.2025 г., издадени от същия орган, до 06.06.2025 г. Всички заповеди са надлежно връчени на ревизираното лице.
В законоустановения 14-дневен срок по чл. 117, ал. 1 ДОПК ревизиращият екип е съставил Ревизионен доклад (РД) № Р-22221924007032-092-001 от 16.06.2025 г., връчен по електронен път на ревизирания субект на 17.06.2025 г. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК дружеството не е подало писмено възражение срещу доклада.
Ревизията е приключила с издаването на оспорения Ревизионен акт № Р-22221924007032-091-001 от 18.08.2025 г., издаден съвместно от органа, възложил ревизията – П. Т. П. (началник на сектор „Ревизии“), и ръководителя на ревизията – И. В. А. (главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С.), в съответствие с императивното изискване на чл. 119, ал. 2 от ДОПК.
В хода на ревизионното производство е установено, че през данъчните периоди м. 04.2023 г. и м. 06.2023 г. жалбоподателят „Гео-Мар 03“ ЕООД е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 179 000,00 лв. по общо 12 броя фактури, издадени от доставчика „Марад 76“ ООД, ЕИК[ЕИК], с посочен предмет на доставката „аванс по договор“, както следва:
1. За данъчен период м. 04.2023 г. – 8 броя фактури с общ размер на ползвания данъчен кредит 68 533,56 евро (134 040,00 лв.):
· Фактура № [ЕГН] от 03.04.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 05.04.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 07.04.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 11.04.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 13.04.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 18.04.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 20.04.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 21.04.2023 г.
2. За данъчен период м. 06.2023 г. – 4 броя фактури с общ размер на ползвания данъчен кредит 22 987,68 евро (44 960,00 лв.):
· Фактура № [ЕГН] от 01.06.2023 г.;

· Фактура № [ЕГН] от 05.06.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 09.06.2023 г.;
· Фактура № [ЕГН] от 14.06.2023 г.

Всички горепосочени 12 фактури са включени в дневника за покупки на „Гео-Мар 03“ ЕООД за съответните данъчни периоди и с тях е намален дължимият към бюджета ДДС.

Установено е също така, че през същите данъчни периоди доставчикът „Марад 76“ ООД е издал към всяка от посочените първоначални фактури съответно 12 броя кредитни известия (КИ) за пълния размер на стойността и начисления ДДС, както следва:

· КИ № [ЕГН] от 21.04.2023 г. към фактура № 2 от 03.04.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 21.04.2023 г. към фактура № 3 от 05.04.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 24.04.2023 г. към фактура № 4 от 07.04.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 24.04.2023 г. към фактура № 5 от 11.04.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 25.04.2023 г. към фактура № 6 от 13.04.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 26.04.2023 г. към фактура № 7 от 18.04.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 27.04.2023 г. към фактура № 8 от 20.04.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 28.04.2023 г. към фактура № 9 от 21.04.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 19.06.2023 г. към фактура № 18 от 01.06.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 22.06.2023 г. към фактура № 19 от 05.06.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 27.06.2023 г. към фактура № 20 от 09.06.2023 г.;
· КИ № [ЕГН] от 30.06.2023 г. към фактура № 21 от 14.06.2023 г.

При насрещната проверка на доставчика „Марад 76“ ООД, обективирана в Протокол № П-22221925014365-141-001 от 10.03.2025 г., и от извършената служебна справка в информационната система на НАП е установено, че доставчикът е включил в своите дневници за продажби както първоначалните 12 фактури, така и 12-те кредитни известия за данъчните периоди м. 04.2023 г. и м. 06.2023 г., с което е намалил размера на дължимия от него изходящ ДДС до нула. В представените писмени обяснения управителят на „Марад 76“ ООД заявява, че фактурите са били издадени авансово с оглед намерение за сключване на договор за участие в обществена поръчка и осигуряване на персонал; договор обаче не е сключен поради невъзможност за наемане на персонал, доставки не са извършвани и плащания по фактурите и кредитните известия не са осъществявани. Поради това са издадени кредитните известия за сторниране на операциите. Констатирано е още, че „Марад 76“ ООД не е разполагало с наети лица по трудови правоотношения през ревизираните периоди.

От страна на „Гео-Мар 03“ ЕООД процесните 12 броя кредитни известия не са включени в дневниците за покупки и в справките-декларации по ЗДДС нито през данъчните периоди на издаването им (м. 04.2023 г. и м. 06.2023 г.), нито през последващите данъчни периоди, въпреки че са се намирали в счетоводството му и са представени в хода на ревизията. По този начин жалбоподателят е запазил и ползвал пълния размер на данъчния кредит от 179 000,00 лв. (91 521,25 евро), докато доставчикът е неутрализирал изцяло данъчното си задължение към бюджета.

С ревизионния акт задълженията на дружеството по ЗДДС са определени по данъчни периоди, както следва:

· За данъчен период м. 04.2023 г.: дружеството е декларирало с подадената справка-декларация ДДС за внасяне в размер на 10 751,32 лв. (5 497,06 евро). С ревизионния акт е установен резултат за периода ДДС за внасяне в размер на 144 791,32 лв. (74 030,62 евро). Разликата в размер на 68 533,56 евро (134 040,00 лв.) представлява допълнително определен ДДС за довнасяне вследствие на непризнат данъчен кредит. На основание чл. 175 ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ върху тази сума са начислени лихви за забава към датата на РА в размер на 22

406,07 евро (43 822,47 лв.).

· За данъчен период м. 06.2023 г.: дружеството е декларирало ДДС за внасяне в размер на 8 127,72 лв. (4 155,64 евро). С ревизионния акт е установен резултат за периода ДДС за внасяне в размер на 53 087,72 лв. (27 143,32 евро). Разликата в размер на 22 987,68 евро (44 960,00 лв.) представлява допълнително определен ДДС за довнасяне вследствие на непризнат данъчен кредит. На основание чл. 175 ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ са начислени лихви за забава към датата на РА в размер на 7 672,05 евро (15 005,22 лв.).

Общият размер на допълнително установения ДДС за м. 04.2023 г. и м. 06.2023 г. възлиза на 91 521,25 евро (179 000,00 лв.) главница и 30 078,12 евро (58 827,69 лв.) законни лихви за забава.

В съдебното заседание на 27.10.2026 г. жалбоподателят представи удостоверение за актуално състояние на „Марад 76“ ООД към 23.06.2023 г., от което се установява, че дружеството доставчик се управлява и представлява заедно и поотделно от двама управители: М. С. Р. и П. Г.. Лицето М. С. Р. е едноличен собственик на капитала и управител на ревизираното дружество-жалбоподател „Гео-Мар 03“ ЕООД.

РА е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред директора на ДОДОП – С., във връзка с която е постановено Решение № 745/01.06.2026г., с което е потвърден.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № Ж-0001-396/13.07.2026г., подадена чрез ДОДОП – С. до АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществото на правния спор:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Съдът извърши служебна проверка за валидност и процесуална законосъобразност на ревизионния акт съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК. Ревизията е образувана и възложена от надлежно оправомощено длъжностно лице – началник на сектор „Ревизии“ при ТД на НАП – С., на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК въз основа на представената по делото Заповед № РД-01-404 от 27.05.2024 г. на директора на ТД на НАП – С.. Сроковете на ревизията са надлежно продължени със заповеди за изменение на ЗВР. Ревизионният доклад и оспореният ревизионен акт са издадени от материално и териториално компетентните органи по чл. 117, ал. 1 и чл. 119, ал. 2 ДОПК. Всички актове са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи от оправомощените лица към момента на тяхното издаване.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за липса на мотиви и нарушение на чл. 120, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Съгласно изричната норма на чл. 120, ал. 2 от ДОПК ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. В РД и РА подробно са описани констатираните факти, анализирани са първичните счетоводни документи, резултатите от насрещните проверки и правните норми, послужили за непризнаване на данъчния кредит. По този начин изискването за форма и мотивировка е напълно спазено, а правото на защита на ревизираното лице е гарантирано в пълен обем. Ревизионният акт е валиден и издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Обжалваният РА е постановен при спазване на материалния закон.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано

лице има право да приспадне от данъчните си задължения за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, или за извършено от него плащане преди да е възникнало данъчното събитие по облагаема доставка. По силата на чл. 68, ал. 2 ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем.
По общото правило на чл. 25, ал. 2 и ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена, от който момент данъкът става изискуем за облагаемата доставка. Разпоредбата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС предвижда изключение от това общо правило: когато преди да е възникнало данъчно събитие, се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането – за размера на плащането.
Съгласно константната и задължителна практика на Съда на Европейския съюз по тълкуването на чл. 65 и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО (Решение от 21 февруари 2006 г. по дело C-419/02, т. 48; Решение от 3 май 2012 г. по дело C-520/10, т. 26; Решение от 13 март 2014 г. по дело C-107/13, т. 35–39), възприета последователно и в практиката на Върховния административен съд (Решение № 4781 от 05.04.2013 г. по адм.д. № 6560/2012 г.; Решение № 7690 от 20.06.2024 г. по адм.д. № 735/2024 г.; Решение № 1619 от 12.02.2024 г. по адм.д. № 8942/2023 г.; Решение № 1212 от 12.02.2025 г. по адм.д. № 7970/2024 г.; Решение № 3974 от 08.04.2026 г. по адм.д. № 1006/2026 г.), за да стане ДДС изискуем при авансово фактуриране преди фактическото изпълнение и за да възникне право на данъчен кредит за получателя, е необходимо кумулативното наличие на две материалноправни предпоставки:
1) Да е осъществено действително плащане на авансовата сума; и
2) Към момента на плащането всички релевантни елементи на бъдещото данъчно събитие да са вече известни, т.е. бъдещите стоки или услуги да са точно и конкретно определени по вид, количество и стойност.
Когато тези условия не са изпълнени, авансовото плащане не поражда изискуемост на данъка по чл. 25, ал. 7 от ЗДДС и не възниква право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 2 от ЗДДС. Самото притежаване на фактура, в която формално е вписан текст „аванс по договор“, не е достатъчно да породи данъчен кредит, ако реално не е преведена насрещна престация и липсва конкретизирана бъдеща доставка (Решение по съединени дела C-459/17 и C-460/17, т. 35–40; Решение по дело C-712/17, т. 23–25).
В разглеждания казус от събраните писмени доказателства безспорно се установи, че:
– По нито една от процесните 12 фактури не е извършено каквото и да било авансово или последващо плащане (в брой или по банков път);
– Между страните не е сключван писмен или устен договор, определящ правата и задълженията на страните;
– Предметът на доставките не е бил конкретизиран и индивидуализиран по вид, обем, единични цени или срокове за изпълнение;
– Доставчикът „Марад 76“ ООД не е разполагал с нает персонал или подизпълнители за осъществяване на каквато и да е дейност; и
– Никакви реални доставки не са били осъществени впоследствие.
При това положение данъкът по първоначалните 12 фактури е бил начислен без законово основание (при липса на данъчно събитие и липса на авансово плащане). Съгласно чл. 70, ал. 5 от ЗДДС не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. Само фактът на отразяване на данъка във фактурата не създава за получателя материално право на приспадане, когато материалноправните предпоставки на закона не са осъществени.
Наред с изначалната липса на право на данъчен кредит, решаващият извод за

законосъобразност на ревизионния акт се налага и от механизма на извършената корекция на данъчния кредит. По делото е установено, че доставчикът „Марад 76“ ООД е издал 12 броя кредитни известия за пълния размер на начисления данък и ги е включил в своите дневници за продажби, с което е анулирал задължението си за ДДС към фиска. Независимо от въпроса дали при първоначална липса на доставка коректният способ за поправка на погрешно издадени фактури е анулирането им по чл. 116, ал. 2–4 от ЗДДС с протокол или издаването на кредитни известия по чл. 115 от ЗДДС, данъчният ефект и при двата способа е абсолютно еднакъв: законът императивно изисква пропорционална корекция на ползвания данъчен кредит при получателя (чл. 78, ал. 2 и ал. 4 от ЗДДС, чл. 124, ал. 5 от ЗДДС).

Съгласно чл. 78, ал. 4 от ЗДДС при разваляне на доставка, за която е издадена фактура за авансово плащане, получателят е длъжен да коригира размера на ползвания данъчен кредит през данъчния период, през който доставката е развалена, независимо дали авансово платената сума му е възстановена, прихваната или уредена по друг начин, и независимо дали му е издадено кредитно известие. В случая „Гео-Мар 03“ ЕООД е получило и съхранявало кредитните известия в счетоводството си, но противоправно не ги е отразило в отчетните си регистри по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. Това бездействие е довело до неоснователно задържане на данъчен кредит в размер на 91 521,25 евро (179 000,00 лв.), докато доставчикът е намалил данъчните си задължения, което представлява пряка загуба на данъчни приходи за държавния бюджет в нарушение на фундаменталния принцип за данъчен неутралитет (Решение по дело C-364/17; Решение по дело C-314/22; Решение № 3974 от 08.04.2026 г. по адм.д. № 1006/2026 г. на ВАС).

Съдът намира за напълно неоснователни позоваванията на жалбоподателя на практиката на СЕС по делата C-18/13, C-430/19 и C-227/21 относно защитата на добросъвестния получател и забраната за вменяване на отговорност за действията на доставчика. Практиката на СЕС последователно приема, че добросъвестността има значение само когато материалноправните предпоставки за доставка са налице, но доставчикът е допуснал счетоводни или данъчни нарушения, или когато се преценява участие в данъчна измама тип „въртележка“. Добросъвестността обаче не може да замести обективното отсъствие на материалноправните предпоставки за възникване на данъчен кредит – липсата на доставка и липсата на плащане (Решение по съединени дела C-459/17 и C-460/17, т. 37–42; Решение № 120 от 03.12.2025 г. по адм.д. № 9805/2025 г. на ВАС; Решение № 127 от 07.03.2024 г. по адм.д. № 9552/2023 г. на ВАС).

Нещо повече, в настоящия процес всякакво твърдение за добросъвестност и незнание на жалбоподателя се опровергава по категоричен начин от представеното от самия него писмено доказателство – удостоверение за актуално състояние на доставчика „Марад 76“ ООД. От него се установява, че М. С. Р. е бил едновременно управител на доставчика „Марад 76“ ООД и управител и едноличен собственик на

получателя „Гео-Мар 03“ ЕООД. При персонална идентичност на представляващото физическо лице ревизираното дружество е знаело във всеки един момент, че доставки и плащания не съществуват и че доставчикът е издал кредитни известия за пълния размер на сумите. При тези обективни факти изводът за липса на право на данъчен кредит и задължение за възстановяване на неправомерно приспаднатия данък е единствено възможният.
Законосъобразно и правилно са изчислени и прилежащите лихви за просрочие на основание чл. 175, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ). Лихвата е акцесорно задължение, което следва главното публично вземане и се начислява от момента, в който данъкът е следвало да бъде внесен в бюджета по силата на закона.
В обобщение на горното съдът намира, че събраните от ревизиращите органи доказателства са правилно преценени и заключенията в акта не противоречат на цялостното съдържание на установените при ревизията факти и обстоятелства и събрани доказателства, поради което РА е правилен и законосъобразен в частта на установените допълнителни задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 04.2023 г. и м. 06.2023 г. в общ размер на 179 000,00 лв./ 91 521,25 евро главница, ведно с лихви за забава в общ размер на 58 827,69 лв. /30 078,12 евро, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
При този изход на делото, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на съдебните разноски за юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да бъде определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК в размер на 7 241,48 евро /14 163,11 лева/ съобразно чл.7, ал.2, т.5 вр. с чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /при материален интерес от 237 827,69 лева/121 599.37 евро/.
Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Гео-Мар 03“ ЕООД - [населено място], представлявано от управителя М. С. Р. срещу Ревизионен акт № Р-22221924007032-091-001/ 18.08.2025 г., потвърден с Решение № 745 /01.06.2026 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, в частта относно допълнително установения данък върху добавената стойност за данъчни периоди м. 04.2023 г. и м. 06.2023 г. в общ размер на 179 000,00 лв./ 91 521,25 евро главница, ведно с лихви за забава в общ размер на 58 827,69 лв. /30 078,12 евро.
ОСЪЖДА „Гео-Мар 03“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“,[жк], [жилищен адрес] ап. Б-12, представлявано от управителя М. С. Р. да заплати в полза на Дирекция "Обжалване и данъчно-

осигурителна практика" - [населено място] при ЦУ на НАП сумата от 7 241,48 евро /14 163,11 лева съдебни разноски.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: